

Књига пророка Јоила и лаодикијска Црква адвентиста седмог дана — број два

Jeff Pippenger

2025-12-02

Број два

„Са усрдном чежњом очекујем време када ће се догађаји дана Педесетнице поновити са још већом силом него том приликом. Јован каже: ‘И видех другога анђела где силази с неба, који имаше велику власт; и земља се осветли од славе његове.’ Тада ће, као у време Педесетнице, људи чути истину која им се говори, сваки човек на свом језику.

„Бог може удахнути нови живот у сваку душу која искрено жели да Му служи, и може дотаћи усне живим угљеном с олтара, и учинити да постану речите у Његовој хвали. Хиљаде гласова биће прожете силом да објављују чудесне истине Речи Божје. Муцавац ће проговорити, а плашљиви ће бити оснажени да храбро сведоче за истину. Нека Господ помогне Своме народу да очисти храм душе од сваке нечистоте и да одржава тако тесну везу с Њим да могу постати учесници позног дажда када се буде изливао.”
Review and Herald, July 20, 1886.

Педесетница, када се посматра као Господњи празник, не може се одвојити од Пасхе, празника бесквасних хлебова, приноса првина и празника седмица. Педесетница је временски период, мада је истовремено и одређени тренутак у времену. Зато се и назива „педесетничко раздобље“. То раздобље отпочело је Христовом смрћу, погребњем и васкрсењем. После Свог вазнесења Христос је започео четрдесет дана личне поуке, након чега је уследило десет дана у горњој соби, где је постигнуто јединство. 9/11 је отпочео период који се завршава законом о недељи у Сједињеним Америчким Државама. Тај закон о недељи представљен је даном Педесетнице као одређеним тренутком у времену; тренутком у времену коме је претходио временски период који је започео 9/11. Од 9/11 па до закона о недељи понавља се „педесетничко раздобље“.

Петар је објаснио да чудесна појава „раздељених језика као огњених“ није пијана лудост, него испуњење књиге пророка Јоила, јер је против поруке била покренута распра. „Језици“ представљају изношење поруке, а огањ представља Светога Духа. Порука Педесетнице представља сједињење божанства (Бог је огањ који прождире) са човечанством језика. Као што Петар представља сто четрдесет и четири хиљаде у време позног дажда, тако и цепидлачави Јевреји представљају народ ранијег завета који бива заобиђен управо у оном тренутку када пада позни дажд.

И сви се испунише Духа Светога, и стадоше говорити другим језицима, као што им Дух даваше да говоре. А у Јерусалиму пребиваху Јудејци, побожни људи, из свакога народа под небом. А када се ово разгласи, сабра се мноштво и збуни се, јер сваки слушаху како они говоре његовим сопственим језиком. И сви се дивљаху и чуђаху, говорећи један другоме: Гле, нису ли сви ови што говоре Галилејци? И како ми чујемо, сваки на своме

језику у коме смо рођени? Парћани, и Међани, и Еламљани, и они што живе у Месопотамији, у Јудеји и Кападокији, у Понту и Азији, у Фригији и Памфилији, у Египту и у крајевима Либије око Кирина, и дошљаци из Рима, Јудејци и прозелити, Крићани и Арапи, чујемо их где на нашим језицима говоре о великим делима Божјим. И сви се дивљаху и беху у недоумици, говорећи један другоме: Шта би ово могло бити? А други, подсмевајући се, говораху: Напили су се слаткога вина. А Петар, ставши са једанаестицом, подиже глас свој и рече им: Људи Јудејци, и сви који пребивате у Јерусалиму, нека вам ово буде познато, и саслушајте речи моје: Јер ови нису пијани, као што ви мислите, јер је тек трећи час дана. Дела апостолска 2:4–15.

Петар објашњава Педесетницу као испуњење књиге пророка Јоила. Он то чини на пророчки начин, када је представљен читав свет, јер одломак каже да су слушаоци дошли „из сваког народа под небом“. Дана 11. септембра земља је била обасјана Христовом славом, а затим ће поново, у време закона о недељи, сто четрдесет и четири хиљаде савршено одражавати славу Христову док буду уздигнути као застава пред читавим светом. Педесетничко раздобље започело је 11. септембра и завршава се законом о недељи.

„Нико од нас никада неће примити Божји печат док на нашем карактеру буде и једна мрља или лага. На нама је да одклонимо недостатке у свом карактеру, да очистимо храм душе од сваке нечистоте. Тада ће позни дажд пасти на нас као што је рани дажд пао на ученике на дан Педесетнице.“

„Сувише се лако задовољавамо својим достигнућима. Сматрамо да смо богати и да смо се обогатили добрима, а не знамо да смо ‘несрећни, и невољни, и сиромашни, и слепи, и наги.’ Сада је време да послушамо опомену Верног Сведока: ‘Саветујем ти да купиш од Мене злата окушаног у огњу, да се обогатиш; и беле хаљине, да се обучеш, и да се не покаже срамота твоје наготе; и помажи очи своје машћу за очи, да можеш видети.’ ...“

„Сада је време да себе и своју децу сачувамо неокаљанима од света. Сада је време да оперемо хаљине свога карактера и убелимо их у крви Јагњетовој. Сада је време да победимо гордост, страст и духовну немарност. Сада је време да се пробудимо и уложимо одлучан напор за складност карактера. ‘Данас, ако глас Његов чујете, не будите тврдога срца.’ Налазимо се у веома тешком положају, чекајући и бдијући за појављење нашега Господа. Свет је у тами. ‘Али ви, браћо,’ каже Павле, ‘нисте у тами да вас тај дан затекне као лупеж.’ Увек је Божја намера да из таме изведе светлост, из жалости радост, и из умора починак за душу која чека и чезне.“

„Шта чините, браћо, у великом делу припреме? Они који се сједињују са светом примају световни калуп и припремају се за жиг звери. Они који немају поверења у себе, који се понижавају пред Богом и чисте своје душе послушношћу истини — они примају небески калуп и припремају се за печат Божји на својим челима. Када указ буде издат и жиг утиснут, њихов карактер остаће чист и непорочан за вечност.

„Сада је време за припрему. Печат Божји никада неће бити стављен на чело нечистог човека или жене. Он никада неће бити стављен на чело човека или жене који су властољубиви и воле свет. Он никада неће бити стављен на чело људи или жена

лажљивог језика или превртљивог срца. Сви који приме печат морају бити без мане пред Богом — кандидати за небо. Идите напред, браћо и сестре моје. У овом тренутку могу само укратко писати о овим тачкама, тек скрећући вашу пажњу на неопходност припреме. Истражујте Писма сами за себе, да бисте могли разумети страшну озбиљност садашњег часа.“ Testimonies, volume 5, 214, 216.

Овде сестра Вајт означава Педесетницу као једну временску тачку, доводећи је у везу са недељним законом у Сједињеним Државама, „када се уредба изда“. Ипак, премда она недељни закон и Педесетницу означава као временску тачку, њена порука која позива на припрему указује на раздобље које претходи недељном закону као оно које је предочено педесетничким временом. Недељни закон је проба суботе седмога дана, а раздобље од 11. септембра до недељног закона може се препознати као симболички „дан Господње припреме“. Припрема претходи проби.

„Позни дажд излиће се на“ сто четрдесет и четири хиљаде управо „као што се рани дажд излио на ученике на Дан Педесетнице.“ Раздобље представљено као пентекостно време отпочело је кропљењем када се Христос вратио са Свога вазнесења.

И рекавши ово, дуну на њих и рече им: Примите Духа Светога. Јован 20:22.

Његов дах преноси Светога Духа, а дах је оно што производи звук речи. Исус је Реч, и Његов дах преноси Светога Духа кроз предавање Његове речи. Дах је оно што је оживело тело Адамово, и дах је оно што оживљава Језекиљеву војску васкрслих мртвих сувих костију.

„Христов чин, када је дунуо на своје ученике Духа Светога и даровао им свој мир, био је као неколико капи пре обилне кише која је требало да буде дата на дан Педесетнице.“ Spirit of Prophecy, том 3, 243.

На почетку педесетничког раздобља Христов „дах“ даровао је Светога Духа ученицима, али су неки посумњали.

А Тома, један од дванаесторице, звани Дидим, не беше с њима када дође Исус. Зато му други ученици говораху: Видесмо Господа. А он им рече: Ако не видим на његовим рукама траг од клинова, и не ставим свој прст у траг од клинова, и не метнем своју руку у његова ребра, нећу веровати. Јован 2:24, 25.

Педесетнички период отпочео је раздобље „испитивања“, почевши са дахом Христовим и Томином расправом сумње. Томина расправа на почетку представља праслику расправе Јевреја на завршетку педесетничког раздобља. Христос је на почетку предао ученицима Своју реч и Светога Духа, а ученици су на крају педесетничког раздобља предали реч и Светога Духа свету.

Дело које је Христос извршио када је дахнуо на ученике било је друго сведочанство о истом делу које је управо био извршио са ученицима на путу за Емаус.

И догоди се да, док су разговарали и расуђивали, сам Исус приступи и пође с њима. Али очи им беху задржане да га не познаду. ...

Тада им рече: О безумни, и спорога срца за веровање свему што су пророци говорили! Није ли требало да Христос претрпи то, и да уђе у славу своју? И почевши од Мојсија и свих пророка, протумачи им у свим Писмима оно што се на Њега односило. И приближише се селу у које иђаху; а Он се учини као да хоће да иде даље. Али га они задржаше, говорећи: Остани с нама, јер је већ предвече и дан је на измаку. И уђе да остане с њима. И догоди се, кад седе с њима за трпезу, узео хлеб, благослови га, преломи и даде им. Тада им се отворише очи, и познаше Га; и Он ишчезе испред њих. И рекоше један другоме: Није ли срце наше горело у нама док нам је путем говорио и док нам је отварао Писма? Лука 24:15, 16, 25–32.

Као што је Исус „сео за трпезу“ у Емаусу, потом је јео са ученицима. У оба случаја представљено је једење. Заједно, они показују да је почетак пентекостног раздобља обележен дахом Светога Духа, а такође и једењем. Почетни догађаји производе спор између једне класе која верује и једне класе која сумња. Једење, давање Светога Духа и отварање Писама обухватају то да је Христос започео Своју поуку „од Мојсија и свих пророка“. Христово учење било је преношено тако што је узимао пророчку линију Мојсија и усклађивао је са линијама свих пророка, овде мало и онде мало.

Дана 11. септембра дах четири ветра из Језекиља дунуо је на мртве суве кости из тридесет седмог поглавља. У то време, као што је било предочено анђелом који је сишао 11. августа 1840. године и оснажио поруку првог анђела, анђеол из Откривења осамнаест сишао је с поруком која се мора појести, као што су и ученици јели на почетку педесетничког раздобља. Томино невољно веровање показује да је, када се порука уводи, означено потресање.

Говорећи о паду Кула близнакиња 11. септембра, речено нам је да је Господ устао да „страшно потресе народе“. Важно је имати на уму да се „потресање“ међу Божјим народом остварује посредством оних који се боре против поруке истине. Постоје „потресања“ која су спољашња, али унутрашња потресања унутар цркве настају у оквиру околности у којима се износи једна порука.

„Питала сам за значење потреса који сам видела, и било ми је показано да ће он бити изазван отвореним сведочанством на које позива савет Истинитог Сведока Лаодикејцима. Оно ће извршити свој утицај на срце онога који га прима и навешће га да уздигне заставу и излије отворену истину. Неки неће поднети ово отворено сведочанство. Они ће устати против њега, и то је оно што ће изазвати потрес међу Божјим народом.“

„Видела сам да сведочанство Верног Сведока није послушано ни упола. Свечано сведочанство о којем виси судбина цркве било је олако цењено, ако не и потпуно занемарено. Ово сведочанство мора произвести дубоко покајање; сви који га истински приме, послушаће га и биће очишћени.“ Early Writings, 271.

Унутрашње „потресање“ изазивају они који се противе излагању Лаодикејске поруке. Сестра Вајт поистовећује поруку Џоунса и Вагонера из 1888. године са Лаодикејском поруком.

„Порука која нам је дата преко А. Т. Jones-а и Е. Ј. Waggoner-а јесте Божја порука Лаодикијској цркви, и тешко свакоме ко исповеда да верује у истину, а ипак другима не одражава богодане зраке.“ The 1888 Materials, 1053.

Otpor laodikejskoj poruci izaziva potresanje, a sestra Vajt poruku iz 1888. godine dovodi u vezu sa silaskom anđela iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja.

„Nespremnost da se odbace unapred stvorena mišljenja i da se prihvati ova istina ležala je u osnovi velikog dela protivljenja ispoljenog u Mineapolisu prema Gospodnjoj poruci preko braće Vagonera i Džonsa. Podstičući to protivljenje, sotona je uspeo da od našeg naroda, u velikoj meri, udalji naročitu silu Svetoga Duha koju je Bog čeznuo da im podari. Neprijatelj ih je sprečio da zadobiju onu delotvornost koja je mogla biti njihova u nošenju istine svetlu, kao što su je apostoli objavljivali posle dana Pedesetnice. Svetlost koja treba da obasja svu zemlju svojom slavom bila je odbačena i delovanjem naše sopstvene braće u velikoj meri zadržana od sveta.“ Selected Messages, knjiga 1, 235.

Томина сумња на почетку пентекостне сезоне, која предсказује побуну против поруке што је стигла на дан Педесетнице, предсказала је потресање до којег је дошло када је вођство адвентизма седмога дана устало и успротивило се поруци Лаодикијској цркви, онако како су је представили Џоунс и Вагонер 1888. године. Године 1888. силни анђео из Осамнаестог поглавља Откривења сишао је да обасја земљу својом славом, али је, у великој мери услед неспремности тих вођа да одбаце унапред створена мишљења, поновљена побуна Кореја, Датана и Авирама. Тома, Јевреји на Педесетницу, Корејева побуна у Мојсијево време, побуна из 1888. године — све то предсказује 11. септембар, када је, према Јоилу, требало затрубити у трубу. Та труба је, према Исаји, затрубљена да би се указало на грехе Божјег народа, чиме је предсказана 1888. година и порука Лаодикији. Јеремијин стражар, који труби да би се људи вратили на „старе стазе“, усклађен је са Исаијом који подиже свој глас као трубу. Јеремијини стражари јесу Авакумови стражари, који постављају питање какав ће бити њихов положај у расправи или спору њихове историје?

Стаћу на своју стражу и поставићу се на кулу, и мотрићу да видим шта ће ми рећи и шта ћу одговорити када будем укорен. Авакум 2:1.

Реч „укорен“ значи „прекорен или изложен прекору“ и подразумева питање, јер наредни стих даје одговор.

И Господ ми одговори и рече: Запиши виђење и јасно га изложи на плочама, да може трчати онај који га чита. Авакум 2:2.

„Rasprava“ ili potresanje koje je otpočelo u ispunjenju mileritske istorije bila je poruka Vilijama Milera i njegovih pravila proročkog tumačenja nasuprot teolozima protestantizma. Rasprava u mileritskoj istoriji započela je potvrđivanjem mileritske poruke 11. avgusta 1840, kada je niko

„manji od same osobe Isusa Hrista“ sišao sa malom knjigom koju je Jovan trebalo da uzme i pojede. Rasprava stražara iz Avakuma, Tomine sumnje, pobuna iz 1888, Korejeva pobuna, rasprava o pijanstvu na Pedesetnicu — sve to svedoči o raspravi koja je započela 9/11. Spor o kome se raspravlja tiče se poruke poznog dažda, koji je počeo da škropi 9/11.

Одговор у Авакуму, који је навео милерите да израде карту за 1843. годину, повезује се са развојем двеју класа богослужитеља, представљених Корејем и његовим присталицама насупрот Мојсију; Томом и осталим ученицима; јеврејским аргументом о пијанству на Педесетницу; вођством адвентизма 1888. године; протестантима насупрот милеритима 1844. године и лудим и мудрим девојкама од 22. октобра 1844. године.

На 9/11 Христос је удахнуо на Своје ученике Светога Духа као неколико капи пре пуног изливања при недељном закону. Затим им је отворио разумевање за пророчку поруку, отпочињући „ред по ред“ са Мојсијем, водећи те ученике натраг на старе стазе Јеремијине, где су били помазани да затрубе трубом опомене. Христов дах на 9/11 дошао је од четири ветра Језекиља и Јована, и то је била лаодикијска порука, која је „право сведочанство“ које, будући да му се пружа отпор, изазива потрес. Година 1888. представља побуну Кореја, Датана и Авирона, јер није била одбацивана само порука, него и изабрани стражари који су труби давали одређен звук.

Сестра Вајт је записала да ће „сито које сам видела“ „бити изазвано јасним сведочанством на које је позвао савет Истинитог Сведока Лаодикејцима“. Порука из 1888. године била је то јасно сведочанство, а и 1888. и 11. септембар означавају силазак анђела из осамнаестог поглавља Откривења.

„Našim crkvama i ustanovama mora se uputiti otvoreno svedočanstvo, da bi se probudili oni koji spavaju.“

„Када се речи Господње верује и када јој се покорава, оствариваће се постојано напредовање. Погледајмо сада своју велику потребу. Господ нас не може употребити док не удахне живот у суве кости. Чуо сам изговорене речи: ‘Без дубоког деловања Духа Божјег на срце, без Његовог животворног утицаја, истина постаје мртво слово.’“ Review and Herald, November 18, 1902.

Дана 11. септембра лаодикијска порука достигла је своје савршено испуњење, пошто је почео да се оглашава последњи позив Божјем народу бившег завета. Тада сестра Вајт запажа: „Нашим црквама и установама мора се упутити отворено сведочанство, да би се пробудили они који спавају.“ Лаодикијска порука отпочела је када је анђеол из Откривења осамнаест сишао 11. септембра, што значи да је 11. септембра порука лаодикијским адвентистима седмог дана била и јесте да се „пробуде“. Јоил је у петом стиху прве главе заповедио пијаницама да се пробуде. Дана 11. септембра означава долазак завршног периода кушње за адвентизам и представља Јоилову заповест да се пробуде. Почетак пентекостне сезоне отпочиње буђењем Божјег народа 11. септембра и завршава се испуњењем приче о десет девојака непосредно пре недељног закона.

Буђење на 9/11 представља позив последњем нараштају заветног народа који је у отпадништву. Буђење непосредно пре недељног закона затвара врата некадашњем заветном народу. Почетак и свршетак су исти, и у јулу 2023. године два сведока из Откривења 11 били су пробуђени за побуну предсказања од 18. јула 2020. Средишње буђење представљено је побуном, што поистовећује 9/11 са првим словом хебрејског алфабета, 18. јул 2020. са тринаестим словом, а недељни закон са двадесет другим и последњим словом хебрејског алфабета. Двадесет друго слово представља сједињење божанства са човечанством, које се довршава у последњем од та три буђења.

Господ „удахнује живот у суве кости“ у 9/11, као што је удахнуо Светога Духа на ученике на почетку пентекостног периода. Ученици након Његовог вазнесења представљају оне који су примили Светога Духа и којима је потом разумевање пророчке Речи било отворено кроз методологију „ред на ред“. Примање Светога Духа догодило се за време обеда, јер духовно јести захтева да једете тело и пијете крв Исуса, који је Реч.

Побуњеници који су се придружили Кореју, Датану и Авирону представљају (као и вођство адвентизма 1888. године) класу која изазива потрес супротстављајући се трубној поруци која препознаје грехе Божјег народа, док истовремено позива на повратак старим стазама, темељним истинама представљеним „седам времена“ из Левитске двадесет шесте. Труба позива и на пробуђење и на реформу. Први од Милерових пророчких драгуља, а уједно и први који је адвентизам одбацио, представља почетак и завршетак милеритског покрета. Почетак и завршетак поруке првог анђела, како су је објављивали милерити, обележени су Мојсијевих „седам времена“. На почетку је била прихваћена, на крају је била одбачена. Због тог одбацивања, Језекиљ представља адвентизам као долину мртвих сувих костију. Период од 1863. године до недељног закона у Сједињеним Државама јесте долина виђења, према Исаији двадесет другој, али је долина мртвих сувих костију према Језекиљу. Обе те пророчке долине подударају се са Јоиловом долином Јосафатовом, коју Јоило такође означава као долину одлуке.

Са овим појмовима постављеним, може се поставити питање: како то да је 11. септембра књига пророка Јоила постала порука коју је Петар поистоветио на Педесетницу? Настојаћемо да разјаснимо ове појмове у наредним чланцима.

„(Написано 5. новембра 1892. године, из Аделејда, Јужна Аустралија, за „Драгог нећака и нећаку, Френка и Хети [Белден].“)

„Када будете просветљени Светим Духом, видећете сву ону злоћу у Минеаполису онаквом каква јесте, онако како је Бог гледа. Ако вас више никада не видим на овоме свету, будите уверени да вам опраштам жалост и невољу и терет душе који сте ми нанели без икаквог повода. Али ради ваше душе, ради Онога који је умро за вас, желим да видите и признате своје заблуде. Ви сте се заиста ујединили с онима који су се противили Духу Божјем. Имали сте све доказе који су вам били потребни да је Господ деловао кроз браћу Џоунса и Вагонера; али нисте примили светлост; и после осећања којима сте попуштали, речи које сте говорили против истине, нисте осетили да сте спремни да признате да сте погрешили, да су ти људи имали поруку од Бога, а ви сте с

презиром гледали и на поруку и на веснике.“

„Никада раније нисам међу нашим народом видела тако чврсто самозадовољство и такву неспремност да се прими и призна светлост, каква се испољила у Минеаполису. Показано ми је да ниједан из те скупине, који је неговао дух испољен на том скупу, више неће имати јасну светлост да разабере драгоценост истине послате им с неба, док не понизе свој понос и не признају да нису били покретани Божјим Духом, него да су им умови и срца били испуњени предрасудама. Господ је желео да им се приближи, да их благослови и исцели од њихових отпада, али они нису хтели да послушају. Њима је управљао исти дух који је надахњивао Кореја, Датана и Авирона. Ти људи Израилјеви били су решени да се одупру сваком доказу који би показао да нису у праву, и настављали су, и настављали, својим путем отуђености, све док многи нису били одвучени да им се придруже.“

„Ко су били ови? Не слаби, не неуки, не непросвећени. У тој побуни било је двеста и педесет кнезова, чувених у збору, људи на гласу. Какво је било њихово сведочанство? ‘сав збор, сви до једнога, свети су, и Господ је међу њима; зашто се, дакле, подижете изнад збора Господњег?’ [Бројеви 16:3]. Када су Кореј и његови сапутници погинули под судом Божјим, народ који су били обманули није у том чуду видео руку Господњу. Цели збор је следећег јутра оптужио Мојсија и Арона: ‘Ви сте побили народ Господњи’ [стих 41], и помор је дошао на збор, и више од четрнаест хиљада их је изгинуло.“

„Када сам намеравала да напустим Минеаполис, анђео Господњи стао је крај мене и рекао: ‘Не тако; Бог има дело за тебе да учиниш на овоме месту. Народ поново чини побуну Кореја, Датана и Авирона. Поставила сам те на твоје право место, што они који нису у светлости неће признати; неће послушати твоје сведочанство; али ја ћу бити с тобом; Моја благодат и сила одржаће те. Не презиру они тебе, него гласнике и поруку коју шаљем Своме народу. Показали су презир према речи Господњој. Сотона им је заслепео очи и изопачио њихов суд; и ако се свака душа не покаје за овај свој грех, за ову непосвећену независност која вређа Духа Божјега, они ће ходити у тами. Уклонићу свећњак његов с места његова ако се не покају и не обрате, да бих их исцелио. Помрачили су свој духовни вид. Нису желели да Бог објави Свога Духа и Своју силу; јер имају дух ругања и гађења према Мојој речи. Лакомисленост, празнословље, шала и збијање шала свакодневно се упражњавају. Нису управили своја срца да Ме траже. Ходе у варницама свога огња, и ако се не покају, лећи ће у жалости. Овако вели Господ: Стој на своме месту дужности; јер сам ја с тобом, и нећу те оставити нити ћу те напустити.’ Ове речи од Бога нисам се усудила да занемарим.

„Светлост је обасјавала Батл Крик јасним, блиставим зрацима; али ко је од оних који су узели учешћа на скупу у Минеаполису дошао к светлости и примио богате ризнице истине које им је Господ послао с неба? Ко је ишао корак по корак са Вођом, Исусом Христом? Ко је дао потпуно признање своје погрешном жару, своје слепилу, својим љубоморама и злим подозрењима, своје пркосу према истини? Ниједан; и због свога дугог занемаривања да признају светлост, она их је оставила далеко иза себе; нису узрастали у благодати и у познању Христа Исуса, Господа нашега. Пропустили су да

приме потребну благодат коју су могли имати, и која би их учинила снажним људима у верском искуству.“

„Став који је заузет у Минеаполису очигледно је био несавладива препрека која их је у великој мери затворила међу сумњичавце, испитиваче, међу одбациваче истине и силе Божје. Када дође друга криза, они који су тако дуго одолевали доказу на доказ биће поново испитани у оним тачкама у којима су тако очигледно подбацили, и биће им тешко да приме оно што је од Бога, а да одбију оно што је од сила таме. Стога је њихов једини сигуран пут да ходе у понизности, равнајући стазе својим ногама, да хроми не би био скренут с пута. Од пресудне је важности с ким се дружимо, било с људима који ходе с Богом и који Му верују и у Њега се уздају, или с људима који следе своју наводну мудрост, ходећи у варницама свога распаљивања.“

„Време, брига и труд потребни да би се сузбио утицај оних који су радили против истине представљали су страشان губитак; јер смо могли бити годинама испред у духовном знању; и многе, многе душе могле су бити придодате цркви да су они који су требали ходити у светлости наставили да познају Господа, да би знали да је Његов излазак утврђен као јутро. Али када се толики труд мора уложити управо у цркви да би се сузбио утицај радника који су стајали као гранитни зид против истине коју Бог шаље Своме народу, свет остаје у упоредној тами.

„Бог је намеравао да стражари устану и да сложним гласовима упуте одлучну поруку, да труба да јасан глас, како би сав народ похитао на своје место дужности и одиграо своју улогу у великом делу. Тада би снажна, јасна светлост оног другог анђела који силази с неба имајући велику власт, испунила земљу својом славом. Годинама каснимо; и они који су стајали у слепилу и ометали напредовање управо оне поруке коју је Бог намеравао да изађе са састанка у Минеаполису као светиљка која гори, имају потребу да понизе своја срца пред Богом и да виде и разумеју како је дело било ометено њиховом слепоћом ума и тврдоћом срца.“

„Много је часова утрошено у цепидлачењу око ситница; златне прилике су протраћене, док су небески весници жалили, нестрпљиви због одлагања. Свети Дух — тако мало је било цењења његове вредности или нужности да га свака душа прими. Они који заиста приме небески дар поћи ће одевени у оклоп праведности да воде бој за Бога. Они ће уважавати Господња вођства и биће испуњени благодарношћу Њему за Његову милост. Али на многим, многим местима, и у многим, многим приликама, могло би се истинито рећи, као у Христово време за оне који исповедају да су Божји народ, да се није могло учинити много силних дела, због њиховог неверовања. Многи који су били оковани оковима таме уживали су поштовање зато што их је Бог употребио, а њихово неверовање подигло је сумњу и предрасуду против поруке истине коју су анђели неба настојали да саопште преко људских оруђа — оправдање вером, Христова праведност.“

The 1888 Materials, 1066–1070.